

bevilge til disse Munderingsager. Udvalgets Fleertal tillader sig altsaa at foreslaae Thinget, at en betydelig Deel af den Sum, som Ministeren har forlangt, nemlig 150,000 Rb., allerede i det første Finantsaar bevilges til Supplerings af Munderingsstykker. Udvalgets Mindretal har havt en anden Anskuelse og har vidtløst motiveret denne i Betænkningen, og jeg antager, at Thingets ærede Medlemmer vilde have gjort sig bekendte dermed. Jeg maa her bemærke, idet jeg forbeholder mig senere at komme tilbage til de Betragtninger, som det ærede Mindretal har opstillet, at Debatten i Udvalget ikke saameget har dreiet sig om selve det Forslag, som Mindretallet har opstillet, om det Unskelige i at Solbaten kunde beklæde sig selv, men fornemmelig om, hvorvidt det vilde være hensigtsmæssigt paa en meer eller mindre skjult Maade at indspøe dette Forslag i nærværende Lov. Dette kan Fleertallet ikke troe. Dette Lovforslag gaaer ud paa at forsyne Armeen i den nærmeste Fremtid med, hvad der vil blive uafviseligt nødvendigt. Hvilke Følger et andet System med Hensyn til Armeens Beklædning vil have, have vi ikke villet indlade os paa, men vi have kunnet see, at disse Følger i alt Fald kun vilde kunne vise sig langsomt. Det er muligt, at dette System er rigtigt, og vi ønske, at Sagen maa blive nøie undersøgt; skulde Undersøgelsen da føre til, at det erkjendtes for gennemførligt ogsaa i Hæren at indspøe det samme System, som Thinget har vedtjent sig med Hensyn til Marinen, saa ansee vi det for en Fordeel, men vi troe ikke, at det lader sig fremvinge, navnlig ikke gennem nærværende Lov, fordi efter vor Overbeviisning meget vigtige og vanskelige Forarbejder maatte foreligge, for at en saadan Foranstaltning i alt Fald for Dieblirket skulde kunne gennemføres. Derfor har Udvalgets Fleertal ikke troet at kunne tiltræde det Forslag, der er stillet under Nr. 1. Forslagene under Nr. 3, 4 og 5 angaae kun mindre Summer, og Motiverne for disse Forslag ere angivne i Betænkningen, saa at jeg ikke troer at behøve at opholde mig videre derved.

Berg: Jeg tillod mig ved første Behandling af denne Sag at bringe paa Bane Spørgsmaalet om Munderingsvæsenet, og om det ikke var hensigtsmæssigt nu at gaae over til et andet Beklædningsystem. Dette Spørgsmaal er derefter drøftet i Udvalget, og som det vil fremgaae af Betænkningen, have flere ærede Medlemmer i Udvalget været enige med mig i denne min Betragtning. Vort Forslag er nærmere udviklet i Betænkningen, og jeg skal dertil kun sige lidt. Naar den meget ærede Ordfører mener, at det vil være for tidligt, og at det ikke vil være rigtigt her at søge at fremkalde den Forandring, som Mindretallet er stemt for, da staaer dette aldeles i Modstrid med, hvad der er Mindretallets Anskuelse. Man troer tværtimod, baade at her er Stedet, og at det nu er Tiden til at gaae over til det efter Mindretallets Mening eneste rigtige System. Gaaer man den af Fleertallet anviste Vej, saa ophober man endnu flere Munderingsbeholdninger til Styrke for det af Fleertallet foresøgte Princip, og disse store Beholdninger vilde da ligge som Motiver mod at gaae den af Mindretallet anviste Vej. Der næst forekommer det mig, at naar man vil gaae den af Fleertallet anviste Vej, vil det Forslag, som Fleertallet har stillet, neppe være tilstrækkeligt; thi det vil ikke tilfredsstille den ærede Krigsministers Fordringer. For dette Beløb vil man nemlig ikke kunne tilvejebringe det Antal Munderingsstykker, som fordres for at beklæde Linien og Reserven, og hvorfor skal man ikke tage Forstærkningsbataillonerne med? Man maa dog forudsætte, at vi i alt Fald i de første Aar, inden vi faaet langt større Antal Mandstab efter den nye Hærorbning i Linien og Reserven, vilde i Krigstilfælde faae Brug ogsaa for en Deel af Forstærkningen, og det Princip, at ville lade Forstærkningsmandstabet beklæde sig selv, medens Staten skulde beklæde de yngre Aargange, kan jeg aldeles ikke forlige mig med; thi det vilde være en altfor usforholdsmæssig stor Bekostning, at paalægge de ældre Soldater, at de skulde anstafte Uniform. Det vilde være langt for-